

**VIERING VAN WOORD – GEBED - ZANG
DOMINICUSKERK UTRECHT**

Kerkproeverij en Oogstfeest

29 september 2019

Vruchten van de aarde

Welkom en inleiding

Goede morgen en welkom in deze viering,
Vooral u en jullie die hier onze kerk komt proeven, de sfeer komt voelen,
die uitgenodigd bent door een vriend, een collega, een familielid.
Het is in onze Nederlandse parochies de zondag van de Kerkproeverij.
Dat wil zeggen dat onze vaste kerkgangers is gevraagd om vandaag mensen uit
te nodigen voor de viering, juist omdat het belangrijk is in deze tijd een eigen geluid
te laten horen. En daarom van harte welkom, ieder die hier is.
Ik hoop dat u iets kunt proeven van waar de kerk voor bedoeld is, waar mensen van
ópleven, weer ze hoop en kracht van kunnen van krijgen.
Tegelijk vieren we vandaag de zondag van de oogst, van de vruchten, van het zaad.
Als u hier vanmorgen voor het eerst bent, is zo'n kerk met de klassieke taal en eigen
rituelen misschien wat vreemd, maar zie maar waar u zich goed bij voelt.
Ik wens ons een mooie viering toe.

Overweging

Het is in onze Nederlandse parochies de zondag van de Kerkproeverij. En dat in deze
tijd waarin de katholieke kerk behoorlijk tegen haar eigen grenzen oploopt en de
media soms niet veel van haar héél laten.
In dit kleine boekje over het proeven van de kerk, formuleert Erik Borgman duidelijk
en puntig: 'Wie iemand meevraagt naar de kerk, nodigt haar of hem uit ons in het hart
te kijken en daardoor het eigen hart te laten raken.'
Daarom heeft hij het boekje de naam meegegeven: 'Dit is het hart.'
En hij gaat verder: 'Uiteindelijk is de kerk de plaats waar wij eraan worden herinnerd
wat ons diepste verlangen is en waar dit verlangen wordt vervuld.'

Het beeld dat wij vandaag hoorden in de lezingen en waaraan wij ons omhoog mogen
trekken, is dat van het bekende mosterdzaadje. Geplant in de grond, zal het
op den duur takken dragen en uitgroeien tot een stevige struik.
Beelden van zaad en zaaien blijven aanspreken, ook al wonen we middenin de stad.
Er ligt kennelijk een menselijke oer-ervaring in besloten.
We hebben gezaaid in ons leven en we mogen hopen dat tenminste iets in goede aarde is
gevallen. Dus blijven we doorgaan, moed inspreken, vertrouwen houden.
Wil het zaad uitgroeien, dan heeft het vruchtbare grond en tijd nodig. Tegelijkertijd gaat het
ook om ruimte, om lucht en verandering. Maar zaad dat in goede aarde terechtkomt, zal
vrucht dragen.

Ida Gerhardt zegt het in één van haar mooiste gedichten.

*“Laat het stil in zijn waarde
en het zal groen ontwaken...”*

Alles heeft zijn tijd. Alles heeft zijn tijd ook nodig.

Het zaad in de aarde moet sterven om te kiemen en vrucht te dragen, terwijl de boer slaapt.

Een boom groeit niet harder als je eraan trekt.

De goed gevoede tuin doet haar werk.

Een mens heeft tijd nodig om zichzelf te worden: een moeizaam proces van jaren. Het is zoeken naar weten, naar de zin van het leven. Waarvandaan, waartoe, waar heen? Het is de liefde leren, het blootleggen van eigen belangen, die de liefde bederven. Het is zoeken naar God. Het is vragen, twijfelen, gegrepen worden.

Alles vraagt zijn tijd.

We leven in een periode van oud en nieuw, van behoud en vooruitgang, van groei, van hoop en gebrokenheid. Dat heeft te maken met de Geest die waait waar ze wil in het hart van mensen, met de adem, de creativiteit, maar ook de tegendraadsheid in het verhaal van Jezus van Nazareth.

Gaandeweg hebben we onze eigen opdracht kunnen ontdekken, ons eigen antwoord op menselijke verlangens en vragen. En dat is niet altijd vlekkeloos en vanzelf gegaan.

Er zijn ingrijpende beslissingen en veranderingen geweest.

Er hebben mensen geleden aan het verdwijnen van het vertrouwde erfgoed. Anderen haalden hun hart op aan de ruimte, het begrip en het meedenken naar de toekomst toe.

Wat is er uit het kleine mosterdzaadje gegroeid?

Wie zijn er door ons en met ons gegroeid?

Waar zijn die mosterdzaadjes allemaal terecht gekomen?

We hopen in goede grond, zodat ze uitgroeien en vrucht dragen, vruchten die we elkaar aan het eind van de viering zullen meegeven. We zien maar een deel van de werkelijkheid en weten niet hoe zich dat verhoudt met andere delen in de samenleving en in de kerk. We weten niet wat het wordt. In de gezinnen vragen

kinderen en jongeren ruimte om te groeien naar volwassenheid.

Dat geldt ook op andere fronten.

Mensen gaan dan misschien veel minder naar de kerk als vroeger, maar intussen ontstaan wel tal van andere plekken waar het leven wordt gevierd.

Wij weten niet hoe het zaad groeit en welke vruchten het voortbrengt.

Ook al denken mensen dat ze kopje onder zullen gaan in de wisselvalligheden die hun leven brengt, ze kunnen levenskracht ontlenen aan de sterkte, die gelovig vertrouwen biedt. En om die kracht te krijgen, hoeft je geloof niet perfect te zijn. We zijn tenslotte gewoon maar mensen. Een geloof zo klein als een mosterdzaadje dat is al genoeg.

Misschien zet deze kerkproeverij en dit feest van de vruchten

ons op het spoor van betrokkenheid op anderen en tegelijk soms wat afstand om weer even goed in het eigen hart te kijken.